

ACAT informa

Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura

Activista en la gran lluita contra la tortura, la pena de mort
i altres tractes cruels, inhumans i degradants

- Editorial - Carta oberta a Benjamin Netanyahu
- Carta oberta a ACAT, ATE (...) i a totes/s les/els cristia-
nes/s de bona voluntat
- Taller ACAT sobre la pena de mort, a la Setmana per la
Pau - Arcadi Oliveres
- 222 dies i 76 anys de Nakba
- Ruanda: un terrible genocidi
- Nens soldats
- Crides dels socis, març, abril, maig
- No a la militarització i no a la guerra
- Volem una ONU de debó!
- Consell Internacional de la FIACAT
- Maria Antònia Canals i Tolosa
- Una inesgotable esperança

Editorial - Carta oberta a Benjamin Netanyahu

Estimat Sr Benjamin Netanyahu... ai!, perdona que d'ara endavant et tutegi... no és per falta de respecte: és que no te'l mereixes.

Vull dir-te una cosa que ja saps de sobres: ets un assassí patològic. Dius que qualsevol cosa que suposi una crítica contra allò que fas és perquè la gent és, per naturalesa, antisemita.

Doncs no, jo no sóc antisemita. Sóc pro Drets Humans. Llegeix-te una mica de la Carta de les Nacions Unides per assabentar-te del que és això, o mira a la wiki, i aprèn, que ja et toca. Si algun dels dos fa mal als semites, ets tu, no jo.

No sé quin cable s'ha creuat al teu cervell, a la teva moral o en ambdues coses alhora, per confondre semitisme amb allò que tu fas, que és sionisme extrem. Titlles els altres del mateix que tu, de nazi, per dir que allò que tu fas té alguna raó, que la teva lluita contra Hamàs és justa, quan el que fas és la guerra contra nens, ancians i gent indefensa. Hamàs dirà el mateix que tu. Serà perquè els assassins us assembleu molt.

Segurament et falta memòria, vergonya o totes dues coses per afirmar aquesta ximpleria supina que la gent que se t'oposa som nazis. Confondre els termes del llenguatge i subvertir-ne el sentit era una tècnica molt pròpia del teu col·lega Goebbels (busca'l a la wiki), del qual ets deixeble. Potser hauries hagut d'estar al gueto de Varsòvia per poder analitzar de prop les diferències i les coincidències amb el que tu fas a Gaza aquí, i les SS allà.

2

A qui pretens enganyar, mentider? Ets un sionista; una atroç vergonya per a la memòria dels antecessors jueus que van morir sota l'opressió nazi al segle passat, i no només per a ells: ets una vergonya per a tota la humanitat. Tu i els teus, com els nazis. Sou una xacra per a la humanitat. M'ofèn que quan parlem d'humanitat em posin al mateix sac que a tu.

I ara vull dir-te una cosa que està demostrada de sobres i que no saps..., és una lliçó, que sé que no estàs capacitat per comprendre, però és la meva obligació donar-te-la: el veritable poder no és el de la destrucció, sinó el de la creació.

Podies haver promogut la convivència, el comerç i haver creat les condicions per a la pau a tot el territori que vols controlar, però has preferit la destrucció, l'odi i la guerra per presentar-te com un heroi. Ets un covard impresentable. Tu i els que et donen suport.

Quan arribis als ulls de Jahvè, el mínim que pugui passar és que renegui de tu i enviï la teva deplorable ànima i la dels teus sequaços a la gehena (l'infern dels jueus) que mereixes, on et trobaràs amb els teus col·legues de Hamàs, i la maledicció de tota l'espècie humana. Que dormis en pau, Benjamin.

Oriol Llobet Rivas
Membre d'ACAT

Carta oberta a ACAT, ATE (Asociación de Teólogas Españolas), Cristianisme i Justícia, Cristianisme Segle XXI, Justícia i Pau, i a totes/s les/els cristianes/s de bona voluntat.

Amigues/cs, germanes/s, conegudes/ts, a totes les persones que formem part de la família universal.

Estem assistint a la matança cruel i indiscriminada de persones innocents, per part de l'exercit d'Israel, sense que cap autoritat internacional aturi el que ja sembla talment un genocidi. A dia d'avui, les dades facilitades pel Ministeri de Salut de la Franja de Gaza¹, són 35.233 assassinats, la gran majoria dones i nens; 79.141 ferits i 11.000 desapareguts.

Els fets del 7 d'octubre van ser el resultat de les polítiques cruels i criminals executades per Israel contra Palestina, que continuen a dia d'avui. El nou govern de Netanyahu, des de la seva formació el 13 de novembre de 2022, ha fet la vida impossible als palestins: detencions arbitràries, destrucció d'escoles, de cases, càstigs als presos, desplaçaments forçosos, franc tiradors assassinant civils desarmats, colons incendiant cases (Huwara, Nablus, Jenin, Hebrón, etc.). Cap poble pot suportar aquesta pressió.

No es pot perpetuar aquest problema que ja porta més de 100 anys, resultat de polítiques colonials i racistes. Els governs sionistes d'Israel tenen molta responsabilitat en aquesta qüestió, a la qual s'ha de sumar la complicitat de la comunitat internacional occidental, començant per la Gran Bretanya i continuant per Estats Units i la Comunitat Europea.

Som testimonis de les matances a Gaza, es parla menys dels assassinats comesos a Cisjordània i a Jerusalem Est, que són més de 600. Les històries que hi ha darrere d'aquestes víctimes són indescriptibles.

I a tota aquesta qüestió, quina és la postura de la Santa Seu? Desafortunadament manté un silenci còmplice del genocidi, res més contrari a l'Evangeli de Jesús de Natzaret. En aquest moment crític, els cristians volem tenir clara la postura de l'Església, per donar suport a l'alto el foc definitiu, l'entrada immediata d'ajut humanitari, l'intercanvi d'ostatges per presos palestins. En aquests moments, el número de presos palestins a les presons israelianes és de 9.300 presos polítics, 3.424 detencions administratives, 250 nens i 78 presoneres i altres².

L'església diu que està preocupada per Gaza. Si de debò és així, que demani públicament, als Estats Units, a la Comunitat Europea, que deixin de donar suport a les polítiques criminals del govern d'Israel, i a Israel, que compleixi amb la legalitat internacional, els drets humans i que faciliti l'ajut humanitari. Per un cop, que respecti els acords a que van arribar, Egipte, Qatar, Israel i Hamàs. Ha d'acabar la impunitat d'Israel i la dels seus còmplices.

Recordem que la Santa Seu (Vaticà) és un estat, i com a tal, té servei diplomàtic. Persones informades constaten que la

diplomàcia secreta no funciona amb Israel. Demanem que faci públic el seu recolzament per iniciar un procés de justícia, pau, reconciliació i reparació per a Palestina i Israel. És una qüestió d'humanitat.

Això està d'acord amb l'Evangeli, això és un bé universal: ser humans amb els éssers humans.

Ana Gimeno
Teòloga, especialitzada en
Teologia fonamental.
16 de maig de 2024

¹ - <https://www.palestinechronicle.com>

² - Addameer, <https://www.addameer.org/es/statistics>

Taller ACAT sobre la pena de mort, a la Setmana per la Pau Arcadi Oliveres

La Setmana per la Pau, del 14 al 23 de maig, va ser organitzada amb el lideratge de Justícia i Pau. Hi van haver un seguit d'activitats temàtiques:

- Joves per la pau (espai de multidiàlegs ràpids)
- La plaça del diàleg (tallers simultanis d'art i educació)
- Cultura de pau i drets humans (taula rodona)
- Veus per la pau (taula rodona)
- La pau al cor (espai de diversitat cultural i creences)

Nosaltres, des de l'ACAT, en el marc dels tallers simultanis que es van fer a "La plaça del diàleg", vam presentar la nostra entitat, el perquè d'aquesta tasca i la necessitat de fer-la, atès que els drets humans no estan gens respectats en el nostre món.

L'enfocament era presentar un seguit de qüestions, i dades, molt directes per situar-nos en la problemàtica de la injustícia que suposa la vigència de la pena de mort. La dinàmica va ser a través de qüestions i reflexions per poder facilitar el diàleg i discernir què en pensaven els nois i noies.

El taller consistia en donar informació, eines i recursos per madurar la postura abolicionista de la pena de mort. Es plantejaven un seguit de frases "tòpiques" i s'argumentava la seva coherència o incoherència amb dades reals de cada escenari.

Vam constatar que els grups estaven molt influïts per les xarxes socials, que els manipulen amb postures molt rígides de l'estil "qui la fa la paga" (alguns nois van verbalitzar que "qui ha matat ha de morir"). També vam poder observar que els nois d'ESO estaven poc acostumats a pensar i parlar de drets humans, ho tenien poc clar. Per això seria bo que des dels centres educatius, i/o entitats específiques, es potenciés una informació/formació en aquest àmbit.

És a les nostres mans poder actuar o deixar de fer-ho contra la pena de mort i a favor de tots els drets humans.

Cada dia tenim oportunitats. És important que ens formem i ens unim. Sols no podem, però junts i juntes podem ajudar a millorar la nostra societat. No fer res és posar-nos al costat de l'opressor.

Pepa Viader
Membre d'ACAT

222 dies i 76 anys de Nakba

Massa anys de patiment, 76 anys de persecució oficial i extraoficial, policial, parapolicial i paramilitar, adaptant-se cada dia a les circumstàncies violentes, cada dia més tenallats per Israel, cada dia perdent la seva casa, el seu hort, la seva subsistència..., la seva vida, per la violència dels colons, cada dia més envoltats de murs insalvables i de check points més infranquejables, cada dia més bloquejats il·legalment per terra, mar i aire, cada dia més..., és estrany si al final exploten?

Fent una mica de reflexió, penso: aquests homes i dones àrabs, joves i grans, i fins i tot nens i nenes; què creuen que seran quan “puguin”? Després de veure el que han vist i patit, també voldran ser membres de Hamàs!! No sé com Israel no ho veu! Encara que els àrabs no ho vulguin, el govern d'Israel està fomentant la revenja.

O és que els vol “eliminar” a tots? Aquesta estratègia seria similar a una altra, tristament famosa que va acabar estrepitosament l'any 1945, tot i que sembla que els països que fa 80 anys van lluitar en contra, ara estan a favor, o són condescendents, amb aquesta estratègia.

Però és clar, aquestes coses no es poden pensar. No estan ben vistes per les persones de bé, formals, educades, occidentals...

Tinc entès que el semitisme és l'opció de l'existència del poble hebreu, com a grup religiós, ètnic o racial. En canvi, sembla que el sionisme només admet l'existència de l'estat jueu, “sense” compartir el territori amb cap altre poble, per això estan decidits a expulsar els palestins de casa seva, normalment “a les males”. Si aquesta és una explicació “senzilla” i real de la diferència entre aquests dos termes, personalment no em considero gens antisemita, però crec que no estic d'acord, de cap manera, amb el sionisme.

Perdoneu per la tirallonga, però crec que **“algú ho havia de dir!”**

Ignasi Llorens
Membre d'ACAT
15 de maig de 2024

N.B.: He demanat permís a Unrwa, la credibilitat de la qual està per sobre de tot dubte (per molt que diguin els tendenciosos), per difondre el missatge que m'ha enviat, a partir del qual he fet aquesta reflexió.

Jo també el dono:

https://email.unrwa.es/t/d-e-etyitx-dytdhduhr-o/

Ruanda: un terrible genocidi

Intentarem explicar aquí el genocidi de Ruanda, un dels més brutals que s'han perpetrat al món des de l'any 1900, junt amb el d'ARMÈNIA (1915-1918) i el promogut per Hitler contra els jueus entre 1941 i 1945.

Estem parlant d'un extermini a gran escala de tutsis i hutus moderats, instigat pels hutus extremistes, durant 100 dies. Això va passar entre el 9 d'abril i el 7 de juliol de 1994. Sabeu quantes persones van ser assassinades? Doncs 800.000 (vuit-centes mil)! Ho he posat en lletres, perquè la magnitud de la tragèdia és esfereïdora. Com veieu, això va passar fa justament 30 anys. És per aquesta raó que durant aquest mes d'abril els mitjans de comunicació n'han parlat molt.

Perquè quedi clar l'essencial: l'odi promogut pels extremistes hutus va ser la causa d'aquest extermini massiu.

Anem als fets. Primerament, vull dir-vos que això va ser una història de racisme molt greu, però totalment inventada. Tots els historiadors coincideixen a considerar que no hi ha una gran diferència física entre els tutsis i els hutus, a excepció del detall que els tutsis tenen el nas i/o el coll un xic més llarg. No es pot, per tant, parlar de races diferents. En canvi, un marcat signe distintiu, però totalment aliè a l'aspecte físic, era la riquesa, ja que els tutsis, ramaders, posseïen més de 10 vaques, contràriament als hutus, més pobres. Històricament, cal saber que els hutus vivien des de temps immemorial en aquell territori; però també que els tutsis, originaris de la zona de l'Alt Nil, poblaven la zona des de feia més de 500 anys. De fet, molts matrimonis se celebraven entre tutsis i hutus, sense cap problema.

Els colonitzadors belgues, l'any 1957, introdueixen el mot RAÇA en el llibret d'identitat i posen HUTU o TUTSI, més o menys segons els sembla. Concretament, els funcionaris fan la visita mèdica amb peu de rei i un centímetre per mesurar el coll i el nas. De primer, els belgues converteixen els tutsis en una raça dominant a l'administració. Però els tutsis (només el 15 % de la població), aprofitant-se d'aquesta situació privilegiada, comencen a reivindicar la independència del país i, en reacció, els belgues i l'església fan un canvi radical d'aliança i confien el poder als hutus.

Així s'arriba als anys setanta, amb Juvénal Habyarimana a la presidència des de 1973, un hutu relativament extremista, francòfon declarat, amb acords d'assistència militars signats amb França. El racisme de baixa intensitat contra els tutsis ja existeix. Per exemple: "Cap militar no ha de casar-se amb una tutsi"; "Cal ajudar els hutus a barallar-se amb els enemics"; "Tot hutu ha de saber que la dona tutsi treballa per ajudar la seva ètnia", i molts altres missatges d'alt component racista que van calant en la població hutu, que, recordem-ho, constitueix un 85 % de la població ruandesa. Cap a la dècada dels vuitanta, Paul Kagame, un tutsi destacat, s'exilia a Uganda fugint de la persecució i crea el FPR (Front Patriòtic Ruandès), un grup guerriller tutsi que actua contra el president Habyarimana.

A fi i efecte d'arribar a un acord de pau i per sortir de l'atzucac de la guerra amb el FPR de Kagame,

el president ruandès assisteix a diverses reunions de pau a Arusha (Tanzània), on es mostra decidit a trobar un compromís. I llavors comença el drama, ja que es constitueix un nucli dur del poder hutu, al voltant d'Àgata, l'esposa del president, que ja qualifica aquest de feble i de traïdor. I aquest nucli dur comença a organitzar el genocidi.

El 6 d'abril del 1994, quan el president Habyarimana tornava de la seva darrera reunió a Arusha, el seu avió, en aterrar a Kigali, rebé l'impacte d'uns míssils que van matar tots els passatgers, inclòs el president. Tot seguit, el nucli dur hutu del qual hem parlat, propaga, per mitjà d'una emissora de ràdio que havien creat abans, una de les grans mentides de l'afer: "Mireu com són de dolents aquests tutsis que han abatut l'avió del president". Atribueixen, per tant, l'autoria de l'atemptat als tutsis del FPR.

Tots els historiadors consideren que havia estat el nucli extremista hutu qui ho havia organitzat i premeditat tot des de feia temps, així com la darrera etapa del genocidi, en la que regalaven ganivets i matxets als hutus perquè assassinessin els tutsis. Veïns assassinant veïns, com en tota guerra civil.

Aquests fets sagnants es produïren durant 3 mesos, del 9 d'abril fins al 7 de juliol del 1994, data en què s'acaba l'infame carnatge perquè Kagame i els seus rebels tutsis entren a Kigali i posen fi a les atrocitats. Kagame és actualment, des del març de 2000, president de la República, després d'haver estat vicepresident i ministre de defensa entre el 1994 i el 2000. També fou president de la Unió Africana del 2018 al 2019.

Aprenem, doncs, de la història que, malauradament, sovint es repeteix: actualment, l'extrema dreta actua igual, inventant-se mentides i furgant en la qüestió de la raça i de les diferències entre persones per a oposar els uns als altres.

Acabaré recordant que França, l'any 1994, disposava de mitjans més que suficients per parar el genocidi, i no ho va fer. També els cascos blaus de l'ONU haurien pogut interposar-se entre les dues comunitats i, incomprendiblement, tampoc no van fer res.

Actualment, però, els francesos reconeixen el seu terrible passat en el tema de Ruanda i el mateix president Macron va entonar a mitges, però, el "*mea culpa*" durant la seva visita a Kigali, el 27 de maig del 2021.

L'HOME QUE DONANT TESTIMONI NO VA VOLER FUGIR:

Es deia Joaquim Vallmajó. Era un capellà català i des de l'any 1965 era missioner a Ruanda. En apropar-se el genocidi, del qual ell va viure tot el procés, no va voler ser evacuat i va intentar omplir de concòrdia un terrible conflicte d'odi generat artificialment. Ell va ser assassinat, com molts milers de tutsis.

Nens soldats

Imagineu-vos-ho:

Un nen, o nena tant se val, de cinc anys.

Arreu del món, la vida d'aquest nen al seu entorn familiar segur és una aventura, però senzilla: mogut, inquiet, energètic, fa tombarelles, corre amunt i avall, ja quasi controla completament les fuites d'orina... pot manipular eines com lla-pis, pintar, dibuixar... comença a tenir un lèxic i pot comunicar-se amb els altres components de la família, i distingeixen l'ara del després, l'ahir del demà, i el seu aprenentatge es dispara i, sobretot, comença a confiar en la seguretat del seu entorn més proper, i té petits amics com ell al seu voltant... A quasi a qualsevol part del món, excepte, segurament, a l'Àfrica.

Un dia, la vida d'aquest nen canvia radicalment. El seu món és anorreat per un conflicte bèl·lic del qual ni sap res, ni hauria de saber-ne mai res. Però d'un moment a l'altre, ni casa, ni família, ni amics, ni entorn conegut, sinó hostil i violent. Res del que ha conegut li tornarà a fer reviure l'escalfor familiar, si no un fred, dur i colèric comportament dels qui l'envolten.

A partir d'ara menjarà poc i només quan li diguin que pot fer-ho; beurà quan algú més gran se'n recordi d'ell, i no en tindran cura com abans en tenia..., la seva vida depèn d'un fil. Si no mor de gana, set o d'alguna malaltia...

Ara arribarà als deu anys sense haver desenvolupat la seva capacitat com a persona normal: l'han ensinistrat a cops per a servir el que sigui

que l'obliguin, no recorda res de com va arribar a aquesta situació i han volatilitzat la seva voluntat, el que ell sent i el que vol.

I li comencen a fer encàrrecs de més responsabilitat, no només de cuinar, netejar i deixar-se fer al seu cos: ara sap fer servir una arma, desmuntar-la, netejar-la, muntar-la, carregar-la... i a fer pràctiques per a fer-la servir. Ja ha demostrat la seva qualitat fent d'espia en un poblet que els qui el manen volen destrossar, com probablement van fer amb el seu, però ell no ho sap... només que podrà descarregar la seva ira i ser recompensat amb elogis. Segurament, haurà de prémer el gallet del seu kalàixnikov AK-47 contra la gent que trobarà amb les mans lligades al darrere, i d'esquena... i ho farà per demostrar que ho pot fer, i que mereix el premi d'haver-ho fet. I només sentirà l'odi que li han inculcat contra els qui no són d'ells, quan ho faci. I pot ser, se'n riurà quan ho faci: li han donat alguna cosa que fa que tot passi com en un somni, i li agrada el que li han donat... li diuen que si ho fa bé, li'n donaran més.

No sabrà el que és el remordiment perquè tampoc no sap quina dimensió té el que fa..., fins que arribi als quinze anys si és que no l'han mort o ferit en algun altre confrontament amb d'altres com ell... Sap que si el fereixen, algú dels seus o dels altres vindran a rematar-lo, perquè no pateixi més, o perquè pateixi fins al final. Però ja està cansat de fer el que fa... Molts dels companys i amics que van començar amb ell ja no hi són, i els qui els reemplacen també han mort o queden ben pocs. I no hi ha sortida... No pot deixar-ho. Està massa pendent de la droga, del reconeixement i del poder que ara té per damunt dels qui arriben nous... de cinc anys.

Imagineu-vos-ho. La realitat és pitjor que tot això:
A l'Àfrica.

Oriol Llobet Rivas
Membre d'ACAT

Crides dels socis

La primera crida de març està dedicada al cas d'una estudiant de Síria que, aparentment, va ser segrestada per una unitat militar femenina siriana per a integrar-la dins de la seva unitat militar. No ha estat possible conèixer els fets i les militars només indiquen que ho ha fet voluntàriament.

La segona mostra el cas, als Estats Units, d'una dona condemnada a mort per haver assassinat el seu marit. El crim en sí no presenta agreujants, però el desenvolupament del judici va estar molt marcat per l'abundància d'expressions pejoratives contra la dona, presentant-se com proves de depravació moral la seva roba interior i els estereotips habituals contra les dones, per a presentar-la com a «*persona digna de ser executada*». La crida, doncs, intenta contrarestar aquests aspectes negatius i aconseguir que la revisió de la sentència eviti la pena de mort.

La tercera es refereix a una defensora dels drets humans del Iemen, acusada d'haver transmès a una facció distinta, informació militar. La informació de la qual es disposa és insuficient i l'objectiu d'aquesta crida no pot ser altre que evitar l'execució a la qual està condemnada.

La primera d'abril exposa un total de deu manifestants morts de bala en la repressió de sis manifestacions que han tingut lloc a diferents barris de la capital de Guinea, Conakry, en el primer trimestre del 2024. La crida va dirigida a les autoritats de Guinea perquè recordin que, segons les normes internacionals, no es poden fer servir armes de foc en la dispersió de manifestacions pacífiques i que, en el cas de manifestacions violentes, les armes de foc només poden fer-se servir si són necessàries «per a salvar vides en perill».

La segona crida del mes és una intercessió presentada a les autoritats de l'Iran perquè s'acabi la discriminació que pateixen els ciutadans practicants de la religió bahà'í, no considerada com a tal pel règim polític iranià, sinó com una organització il·legal. Els bahà'í formen la minoria més gran no musulmana de l'Iran, però el règim no els respecta els mateixos drets civils que els practicants

d'altres religions.

La tercera crida del mes d'abril torna a presentar casos de condemnes a mort, als quals hem donat la màxima urgència, encara que sigui una repetició de país. Fa l'efecte, en el present cas de l'Iran, que les condemnes a mort es fan servir més per a fer d'escarment que no per a castigar crims. La crida presenta tres casos, no relacionats entre sí, de tres manifestants condemnats a mort. En un cas, s'acusa el condemnat d'un assassinat quan no era ni present a la manifestació i, a més, els pares de la víctima declaren que el tret mortal va sortir de la força pública. En un altre cas, es van detenir uns quants manifestants, que van ser obligats a testificar contra qui ha resultat condemnat, malgrat els qui en declaraven la innocència. En el tercer cas, la família de la víctima tampoc va admetre que l'autor fos el que presentaven com a tal i va ser condemnat, en contra del que deien els testimonis; en conèixer la condemna donada per televisió, l'esposa del condemnat va morir d'una aturada cardiovascular.

La primera de maig intercedeix per un cristià evangelista empresonat al Vietnam amb una condemna de tretze anys, per no voler deixar la seva pràctica religiosa, no aprovada encara per les autoritats civils, malgrat que la constitució del Vietnam garanteix la llibertat religiosa.

La segona presenta la lluita entre una multinacional i una comunitat indígena d'Hondures per la construcció d'un gran aprofitament hidroelèctric, en la qual es reclama, a més de l'obligatorietat de disposar del permís de la comunitat indígena, el compliment del Conveni 169 de l'Organització Internacional del Treball que garanteix el dret a una consulta lliure, prèvia i informada de totes les comunitats afectades.

La tercera de maig exposa la situació d'un periodista, empresonat i malalt, víctima al bell mig d'un conflicte entre zones anglòfones i francòfones al Camerun, que va empitjorant. Malgrat la intervenció de les Nacions Unides, no s'ha aconseguit alliberar-lo encara.

Manifest: No a la militarització i no a la guerra

El 23 de maig de 2024, es va presentar davant de la delegació del Ministeri de Defensa, a Barcelona un manifest contra la guerra, al qual s'hi han adherit desenes d'entitats de drets humans, i també la nostra ACAT.

Constitueix un clam a favor de la distensió i en contra de la militarització i de la guerra, com podreu llegir tot seguit en el següent enllaç: <http://nomilitarism.eu/catala/>

Emili Chalaux i Ferrer
President de l'ACAT

Volem una ONU de debó!

En poques paraules: l'Organització de les Nacions Unides (ONU), que es va crear amb l'objectiu de resoldre problemes globals i mantenir la pau, és en crisi. No en el seu concepte, perquè si no existís caldria crear-la; però tal com està definida el que està en crisi és el seu funcionament: la manera com s'organitza impedeix que funcioni d'acord amb el principi fonamental. No falla en els seus objectius, encara que de la manera com es plantegen a la pràctica alguns d'aquests, sembla que també caldria fer-los un repàs, i donar-li una bona estirada d'orelles.

El paper de l'ONU en la resolució de conflictes armats és problemàtic, polèmic i discutible, atès que abans de resoldre'ls cal evitar-los; i això és el que es qüestiona més de l'ONU. Hi ha conflictes evidents per la seva proximitat geogràfica o per la seva proximitat als interessos que afectin els 5 països membres permanents del seu Consell, que solen ser els que apareixen més ben reflectits als mitjans (Gaza, Ucraïna); mentre que altres conflictes romanen a l'ombra, com els del Iemen, Centreamèrica, República Democràtica del Congo, Sahel, Extrem Orient... què fa l'ONU?

- Hi ha massa conflictes sense resolució efectiva, les causes dels quals calia prevenir: El cas d'Israel i la seva impunitat és una vergonya per a la humanitat.

- Lligat al punt anterior, el pes dels membres amb dret a veto llasta el funcionament de l'Organització, sobretot per a la prevenció de conflictes, que n'és el principal objectiu.

- Conflictes generats per altres comunitats de països (ex.: Unió Europea, en les relacions amb països africans) passen de puntetes a l'observació de l'ONU, i inadvertits als mitjans

- Manca de suport financer i de mitjans dels països membres als programes de les diferents institucions creades. La prevenció de conflictes no és l'única funció de l'ONU

- Les pràctiques d'alguns organismes de l'ONU semblen diametralment oposades als objectius que es proposen, com ara els de la Propietat Intel·lectual, els del Fons Monetari Internacional, o els del grup del Banc Mundial.

Però no tot ha de ser negatiu. Per exemple, la UNESCO fa una tasca molt bona en el terreny de l'educació, la ciència i la cultura; l'OMS, tot i amb les llacunes i els errors, fa meravelles, com ara amb l'eradicació de la verola (en un llunyà 1980)...; o la FAO al camp del desenvolupament agropecuari, on va aconseguir eradicar la pesta bovina del planeta (2011).

La pregunta de fons: el que es va crear per resoldre problemes de mitjans del segle XX està preparat per resoldre els reptes del segle XXI?

En conclusió, crec que cal canviar l'organització de l'Organització o hi haurà per sempre (el que vulgui que duri, és clar) més del mateix, que no volem. **Volem una ONU de debò!**

Oriol Llobet Rivas
Membre d'ACAT

Consell Internacional de la FIACAT

El 3 de juny del 2024 va tenir lloc per videoconferència el Consell Internacional de la FIACAT, presidit per Paul Angaman, l'anterior president. Hi van participar 21 ACAT de les 26 afiliades. La nostra ACAT fou representada per qui signa aquest document.

Es van aprovar diferents punts amb total unanimitat: l'ordre del dia, l'acta del Consell Internacional del 2023, els comptes del 2023, l'informe financer, el pla d'acció 2024 i el pressupost provisional del 2024, entre d'altres.

La FIACAT és considerada com una organització internacional no governamental sòlida i de referència, la qual cosa li facilita molt l'accés a finançaments importants de les entitats donants de fons. El resultat positiu de l'exercici 2023 fou de 80.930 €.

Els projectes de la FIACAT a certs països africans, com ara l'abolició de la pena de mort, l'alliberament de presoners empresonats en "detenció preventiva abusiva" o la protecció de defensors dels Drets Humans, així com els cursos de formació en Drets Humans, ajuden molt a l'obtenció de finançaments. També hi ajuda una xarxa d'ACATs africanes molt potent.

Abans de cloure la sessió, es va procedir a la votació dels 8 nous membres de l'equip directiu (Bureau) de la FIACAT. Van ser elegits:

D'ALOISIO Christophe, de l'ACAT Bèlgica, capellà ortodox, **NOU PRESIDENT DE LA FIACAT**.

ASSOHOU WANGA, Wenceslas, ACAT Costa d'Ivori

FAIVRE Laïla, ACAT Canadà

GATERETSE, Anitha, ACAT Burundi

KALEMBA Michel, ACAT República Democràtica del Congo (RDC)

KAZATCHKINE Natacha, ACAT Bèlgica

PETITGUYOT Thomas, ACAT França

SIERCK Gabriela, ACAT Alemanya

Dues consideracions finals. El Bureau triat té un equilibri en tot: en gènere, en continents i en confessió cristiana. A més, la competència professional i lingüística dels components és molt bona i, a tall d'exemple, citaré que en Christophe, el nou president, parla francès, anglès, holandès, grec, italià i rus.

Emili Chalaux i Ferrer,
President d'ACAT

Maria Antònia Canals i Tolosa

El passat 25 d'abril van batejar amb el nom de la sòcia d'ACAT, mestra i matemàtica Maria Antònia Canals i Tolosa, una plaça que hi ha davant de l'Institut Jaume Vicens Vives i l'Escola Annexa-Joan Puigbert, al barri de Les Pedreres de Girona. La proposta va ser una iniciativa de Xarxa de Dones de Girona i la CUP-Crida per Girona.

La Maria Antònia era sòcia i primera delegada d'ACAT a Girona, des d'on va promoure diferents actes de sensibilització juntament amb altres sòcies i socis de la demarcació. També formava part de la Xarxa com a membre del Col·lectiu de Dones en l'Església per la Paritat a Girona. Tal com va dir Puà Perpiñà Salvatella, secretària d'ambdues entitats, al seu parlament: *no es pot parlar de la Maria Antònia sense parlar de tots els seus vessants, una dona treballadora fins a l'infinit (...) voltant per tot arreu fent formació a mestres i professors. Era una dona compromesa amb els altres des de la seva profunda espiritualitat*, destacava Puà Perpiñà.

La Maria Antònia va ser una figura clau de la renovació pedagògica a Catalunya. Cofundadora de l'Associació de Mestres Rosa Sensat, una entitat que promovia la renovació pedagògica amb l'objectiu de cercar una millor qualitat de l'ensenyament. També va fer nombroses publicacions sobre l'aprenentatge de les matemàtiques. Entre altres reconeixements, l'any 2006 va ser guardonada amb la Creu de Sant Jordi.

ACAT - Girona

UNA INESGOTABLE ESPERANÇA

És cert que existeix una terrible desigualtat entre les forces materials que proclamen la necessitat de la guerra i les forces morals que defensen el dret a la pau, però també és cert que, al llarg de la Història, només amb la voluntat dels homes la voluntat d'altres homes ha pogut ser vençuda. No hem de confrontar-nos amb forces transcendents, sinó, i només això, amb altres homes. Es tracta, per tant, de fer més forta la voluntat de pau que la voluntat de guerra. Es tracta de participar en la mobilització general de lluita per la pau: és la vida de la humanitat el que estem defensant, aquesta d'avui i la de demà, que potser es perd si no la defensem ara mateix. La Humanitat no és una abstracció retòrica, és carn sofrent i esperit en ànsia, i és també una inesgotable esperança. La pau és possible si ens mobilitzem per a aconseguir-la. En les consciències i als carrers.

José de Sousa Saramago

Azinhaga, Portugal, 16.11.1922 - Tías, Lanzarote, España, 18.06.2010

ACAT

Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura

Web: <https://acat.pangea.org>

Correu electrònic: acat.secretaria@pangea.org

Anglí, 55 (08017 – Barcelona)

Telèfon: +34 620 248 716 (secretariat ACAT)

Donatius a:

<https://acat.pangea.org/fes-una-donacio/>

Accedeix a la nostra web:

Els articles publicats en aquest butlletí només reflecteixen les opinions dels seus autors

L'ACAT és una associació ecumènica que té com a objectiu l'abolició de la tortura, dels maltractaments i de la pena de mort arreu del món. Els cristians ens comprometem a lluitar per un món sense tortura, perquè aquesta pràctica és incompatible amb la dignitat humana.

Fundada l'any 1974 a França, l'ACAT ja existeix a 30 països, i des de llavors col·labora amb altres entitats en la consecució de llurs objectius.

Si creus que t'agradaria col·laborar en aquest objectiu i pots i vols sumar el teu esforç, contacta amb nosaltres a <https://acat.pangea.org/collabora-i-fes-te-soci/>